

Invázia antikultúry

Tomasz D. Kolanek

9. októbra 2019 ✚ *História*

Je čas dať konkrétnu odpoveď na otázku: ako poraziť protikresťanskú revolúciu? Kto sa vlastne snaží bojovať proti nej a aké metódy sa osvedčili? Kto si myslí, že tento boj nie je vôbec potrebný?

Zdroj: commons.wikimedia.org

„Vietor môže silno fúkať, ale hora sa mu neuhne,“ hovorí čínske príslovie. Bez ohľadu na to, ako mocné sú poryvy vetra, hory zostanú pevne stáť. Geológia (obrazne i doslova) nemá rada vákuum, a preto neustále pokračujú orogénne (horninotvorné) pohyby, ktoré veľmi, veľmi pomaly, ale systematicky menia tvar a veľkosť pohorí. Keby sme tieto javy preniesli na „mimogeologickú“ pôdu a aplikovali ich na dejiny ľudstva, mohli by sme položiť znak rovnosti medzi orogenezou a revolúciami každého druhu.

Revolučný vietor neraz fúka veľmi mocne a zbiera ešte krvavejšiu úrodu, ale nikdy sa mu nepodari zničiť nijakú horu – nijaký národ. Vždy existovali ľudia, ktorí sa postavili trikolórovým či červeným a iným plánovačom „nového nádherného sveta“ a „nového lepšieho človeka“, revolucionárom, pre ktorých ukazovateľom pokroku bol počet statých hláv či guliek v hlavách. Teror, násilie a vraždy nikdy nepriniesli žiadaný účinok. Práve naopak! Mobilizovali k odporu a do boja.

Hora sa neuhla. Revolucionári však pochopili, že nadišiel čas pre orogézu trvajúcu desaťročia, čiže bolo potrebné vzdať sa metód brutálnej sily a uprednostniť „nenásilný pokojný boj“ o kultúrnu hegemoniu. Aby však bol úspešný, bolo treba zmeniť stratégiu. Nový marxizmus naďalej stojí na štyroch pilieroch: na teórii neriešiteľného konfliktu, nevyhnutnosti revolúcie, revolučnej úlohe proletariátu (novým proletariátom však už nie sú robotníci) a vedúcej úloha marxistov. Zmenila sa taktika ako aj spoločenské skupiny, o ktoré revolúcia opiera. Triedny boj bol nahradený bojom o „rodovú rovnosť“, červená farba krvi bola nahradená šesťfarebnou dúhou, kresťanská civilizácia anti-civilizáciou „kniežata tohto sveta“, kultúra anti-kultúrou, jazyk anti-jazykom a revolučnou tvorbou nových slov.

Revolúcia verzus pravá viera

„V posledných rokoch je veľmi populárne tvrdenie, že kto vládne kultúre, ten „vládne dušiam“. Túto vetu by som však mierne preformuloval: – Kto vládne jazyku, vládne dušiam – , pretože história nám neraz ukázala, že ten, kto vládne jazyku, vládne aj v kultúre“, hovorí Paweł Lisicki,

šéfredaktor týždenníka „Do Rzeczy“, jeden z účastníkov diskusného panela s názvom: Invázia antikultúry – Ako sa postaviť na odpor? organizovaného Združením Piotra Skargu. Lisicki zdôrazňuje, že práve zmena jazyka verejnej diskusie a prevrátenie alebo úplná zmena najdôležitejších pojmov, ako už napísal súdruh Stalin, je hlavným motorom súčasnej revolúcie.

„Takmer dvetisíc rokov bol jazyk, a teda aj kultúra široko ponímaného západného sveta, založený na Desatore a uctievaní Boha. Moderní revolucionári chcú predovšetkým negovať kresťanstvo a jedného Boha v Trojici a odmietnutím Jeho učenia a Jeho prikázaní vybudovať svet založený na „osvietenskom poriadku“, čiže na kulte rozumu,“ konštatuje publicista. Dodáva, že definícia „nového bôžika“ podlieha ustavičným zmenám, pretože závisí od momentálnej „výhodnosti“ najdôležitejších hráčov v smrteľnej hre revolúcie.

Tu si však treba položiť otázku, prečo revolucionári tak ohromne znenávideli práve kresťanstvo. Odpoveď je veľmi jednoduchá – kresťanstvo je jediné pravdivé náboženstvo! Jediný pravý Boh je Boh, ktorého vyznáva katolícka Cirkev! To kresťanstvo priznalo človeku dôstojnosť! To v kresťanstve sa Syn Boží stal človekom a zomrel na kríži za našu spásu! Práve preto bolo, je aj bude najviac napádané a nenávidené silami temnoty.

Katolícka rodina je poslednou baštou skutočnej kultúry

Ako chcú revolucionári dekonštruovať – a tým zničiť – kresťanstvo? Spomedzi ich metód má kľúčovú úlohu systém propagovania relativizmu. *„Revolucionári chcú u ľudí, ktorých oslovia ich idey, vyvolať pocit neistoty a presvedčenie, že všetko je relatívne. Stručne povedané, do bežne známych a nesporných pojmov vkladajú úplne nový obsah a tak ničia istotu úsudku. Je to stará manipulácia, ktorá v súčasnosti získava na sile vďaka globálnym médiám,“* poznamenáva Witold Gadowski, účastník diskusného panela Invázia antikultúry – Ako sa postaviť na odpor?

„Všimnite si, že revolucionári rodinu, chápanú ako zväzok medzi ženou a mužom, označujú za semenisko patológie a nešťastia, pričom manželstvo predstavujú ako prežitok, ako čosi, čo nemá opodstatnenie. Na druhej strane, všimnite si, tí istí ľudia bojujú za tzv. homosexuálne manželstvá! Nie partnerstvá, nie nejakú inú formu spoločného života, ale práve manželstvá. Je to obyčajná krádež, čiže to, čo „červení“, „dúhovi“ a ďalší revolucionári majú najradšej,“ dodáva.

Ba zdá sa, že revolucionári rodinu nenávidia rovnako ako kresťanstvo. Prečo? Lebo ideová dedičia Robespiera, Lenina, Rosy Luxemburgovej, Pol Pota a Gramsciho dospeli k záveru, že práve kvôli existencii rodiny sa im nepodarilo vybudovať spoločnosť založenú na komunistickej utópii. Rodiny – dokonca aj v komunistických krajinách – boli neraz poslednými útočiskami pravdy a normálnosti, takže evolucionisti sa z toho poučili. Dnes už dobre vedia, že na zničenie posledných zvyškov starej civilizácie je potrebné rodiny dekonštruovať a teda zničiť. Iba tak budú môcť, podľa ich názoru, začať budovať novú spoločnosť a vytvoriť vysneného nového človeka.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Môže si Západ dovoliť kontrarevolúciu?

Podľa Pawla Lisického kľúčom k akejkoľvek kontrarevolúcii – musí byť kontrarevolúcia v Cirkvi. *„Kultúrna revolúcia v roku 1968 vypukla tri roky po skončení Druhého vatikánskeho koncilu. Stručne povedané, zmeny, ktoré sa odohrali v Cirkvi, otvorili cestu všetkým ďalším revolúciám. Cirkev bola jedinou inštitúciou, jediným orgánom, ktorý mohol ponúknuť iný kultúrny model ako bol navrhnutý v roku 1968. Ak to teda myslíme s kontrarevolúciou vážne, potom musíme otvorene povedať: kontrarevolúciu nemožno vykonať iba politickými či spoločenskými prostriedkami. NIE! Musí sa urobiť predovšetkým v Cirkvi a pomocou Cirkvi,“* vysvetľuje.

„Ale môžeme si dovoliť masívnu kontrarevolúciu? Nemáme inú možnosť! V opačnom prípade nás ďalšie generácie i sám Pán Boh odsúdia ako zbabelcov a ľudí, ktorí radšej chceli mať od všetkého “svätý pokoj”. To nemôžeme dovoliť! Poďme bojovať,“ zhŕňa Witold Gadowski.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/invazia-antikultury/>